

Слово ПРО КОЛЕГУ

Про кого-кого, а про Леоніда Куліша хочеться не тільки сказати слово, а говорити й говорити. І то говорити найприємніші, найтепліші слова, яких заслуговує колега - товариш по спільній роботі, професії. Бо починали разом з ним працювати в колективі районної газети "Будівник комунізму" (так тоді називалися "Сарненські новини").

Він - завідувач відділом листів, молодий, симпатичний, завжди міг знайти підхід до людей, які до нього з чим тільки не йшли. Особливо, звичайно, зі скаргами, що, приміром, телефон не працює, або обрахували, обважили, зневажили...

Цигарку за цигаркою смалив, тамуючи неприязнь до бюрократів, чиновників, байдужих до простих людських проблем. І народжувалися матеріали, а паралельно з ними - гуморески, сатиричні мініатюри. Леонід Зіновійович, загартувавши в редакційних буднях перо, вийшов на пряму. Свободолюбний, невтомний, залюблений у жартівливе, колuche слівце, розпорощавшись з газетярами, легко знайшов себе в школі рідного села. Мужчина, "свій", сільський, йому не треба було завойовувати повагу й авторитет. Він "ріс", щедрилась його творча нива, заправлена дошкульними, дотепними блискавиця-ми-стрілами сатири та гумору. І далі іскриться, займаючись полум'ям веселої вдачі людини, яка, не обминаючи круті береги життя, пливе ним упевнено та сміливо. З ювілеєм, дорогий колего, хай ще довго служить Вам гостре перо на щастя та добро!

Раїса БРИЧКОВА